Isten országa, törvényei és polgárai

Gondolkodjunk el egy kicsit Isten *országának* fogalmán. Bár a Bibliát és a lelki gyakorlatokat ismerők számára a kifejezés megszokottnak tűnhet, a beavatatlanok fülében az *Isten országa* szókapcsolat szokatlanul csenghet. Az *„ország”* szót, abban az értelemben, hogy császár uralma alá tartozó birodalom, régiesnek érezzük, amely egy másik korhoz tartozik.

Románia történelmében különféle uralkodók kormányozták a népet: vajdák, fejedelmek és ritkábban királyok. Vitéz Mihály és Karóbahúzó Vlad például fejedelmek voltak, ahogyan Nagy István moldvai fejedelem is. Érdekes megfigyelni, miért a fejedelmek voltak túlsúlyban a múltban, és nem a királyok.

Ha Ausztriára nézünk, ott császárság volt. Franciaországban Napóleon volt császár. Az ókori Rómában olyan személyiségek, mint Néró és Traianus, császárok voltak. A császár az, aki több király fölött uralkodik, a királyok pedig kisebb területek felett gyakorolnak szuverén hatalmat. Így a *„császárság”*, vagyis birodalom, az a terület, amelyben egy császár több uralkodó felett gyakorol hatalmat.

Amikor *Isten országáról* beszélünk, olyan birodalomra gondolunk, amelynek egyetlen császára van. Bár a kifejezés régiesnek tűnhet, a fogalmat nem nehéz megérteni. Napjainkban vannak országaink, népeink, kontinenseink, ott van az Európai Unió, amely több államot foglal magában, és az Amerikai Egyesült Államok elnöki rendszerével.

Isten országa olyan valóság, amely a világ és a föld teremtése előtt jött létre. Ahhoz, hogy egy birodalmat valóban birodalomnak tekinthessünk, kell lennie egy uralkodónak. Ezenkívül egy birodalomhoz alattvalók is tartoznak, és ebbe a csoportba mi is beletartozunk. Egy birodalomhoz törvények rendje is szükséges, amelyeket hagyományosan az uralkodó szab meg.

A mai társadalmakban, ahol a monarchiák kevésbé elterjedtek, a törvényeket demokratikus intézmények alkotják, például a parlamentek, ahol sokan vesznek részt a törvényhozásban. Erre azért van szükség, hogy a hatalom ne összpontosuljon egyetlen ember kezében, aki zsarnokká vagy diktátorrá válhatna, és abszolút, gyakran elnyomó uralmat gyakorolna a nép felett.

A földi uralkodókkal szemben, akik a saját érdekükben alkothatnak törvényeket, Isten országát igaz törvények kormányozzák. Isten, mint legfőbb Király, olyan törvényeket rendelt, amelyekről azt olvassuk, hogy tökéletesek és igazak. A bibliai tanítás szerint ez az isteni ország a földre is kiterjed, ahogyan a Máté evangéliumában található *Miatyánk* imádságban mondjuk: *„Jöjjön el a te országod”* és *„Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.”* Ez arra utal, hogy a mennyei törvényeknek a mi világunkban is érvényesülniük kell.

Hogy jobban megértsük ennek az országnak és Királyának a természetét, forduljunk Mózes ötödik könyvének 32. részéhez, ahol Isten jellemének leírását találjuk. A 3. és 4. versben ez áll: *„Mert az Úrnak nevét hirdetem; magasztaljátok a mi Istenünket! Kőszikla! Tökéletes az ő munkája, és minden ő útja igazság. Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő!”* Ezek a

versek betekintést adnak az isteni igazságosságba és tökéletességbe, amelyek elengedhetetlenek Isten országának megértéséhez.

Fontos, hogy ismerjük az isteni ország e vonásait, mert befolyásolják az üdvösségről, vagyis lelki megmentésünkről alkotott felfogásunkat. Ha megértjük, hogyan működnek a földi birodalmak és törvényeik, még jobban megbecsülhetjük azt az országot, amelyben részt venni elhívattunk, és ahová reménységünk szerint eljutunk. Annak a Királynak, akivel az örökkévalóságban élni fogunk, egyik meghatározó tulajdonsága az igazsága. Ő nem igazságtalan, nincs benne hamisság. Olyan Isten, akiben nincs csalárdság, sem igazságtalanság.

Álljunk meg, és határozzuk meg az *igaz* szót, hogy jobban értsük, mit jelent ez a tulajdonság. A földön vannak emberek, akik az ország törvényei szerint ítélkeznek, és ezeket a törvényeket igazságosnak tartjuk. Tegyük fel, hogy igazságosak, mert isteni mércén alapulnak. Az emberek igyekeznek minél igazságosabbak lenni, de az emberi beavatkozás eltorzíthatja az isteni igazságot, és így igazságtalanságok keletkeznek. *„Igaznak”* lenni azt jelenti: tárgyilagosnak lenni a környezetünkkel szemben, becsületesnek, részrehajlás nélkülinek, méltányosnak és megvesztegethetetlennek.

Vannak megvesztegethető és megvesztegethetetlen emberek. Írjuk le ezt a Királyt olyannak, amilyen: becsületes, senkit meg nem csal, egy szikrányi ravaszság sincs benne, feddhetetlen. Akik olvasták a Szentírást, emlékeznek rá, hogy az Úr Jézusról ezt mondja: *„sem az ő szájában álnokság nem találtatott”*. Gondoljuk végig figyelmesen a saját életünket a születésünktől egy bizonyos pillanatig. Éltünk-e valaha ravaszságban?

Vannak népszerű tanmesék is, amelyek a ravaszságot szemléltetik. Melyik állatot társítjuk gyakran a ravaszsággal? Ezekben a mesékben a ravasz, agyafúrt róka rászedi a hollót. Hogyan tudta rászedni? Először dicsérettel, hízelgéssel. Így kezdődik a mi ravaszságunk is: dicsérjük a másikat, szépítjük, magasztaljuk, hogy aztán megkapjuk, amit akarunk. Virággal, ajándékkal, valamivel közeledünk ravaszságunkban, hogy elérjük a célunkat. Tegyük fel, hogy egy hivatalnokról van szó, aki a munkáját végzi. Ravaszságodban megédesíted az életét, viszel neki egy doboz bonbont, viszel neki valamit, és így megkapod, amit akarsz.

De milyen Isten? Igaz. Minden útja igazság mindenben, amit tesz. Az ő országában minden út egyenes, és alattvalói is igazak. Egy ország alattvalók nélkül, csak egy királlyal, kérdéseket vet fel: kin uralkodjék a király? Ki felett legyen hatalma? Kinek adjon törvényt? Kivel szemben legyen igazságos vagy igazságtalan? Elengedhetetlen, hogy elképzeljük ezt az országot, mert ha nem értjük, nem tudjuk, merre tartunk.

Gondoljunk Isten országának alattvalóira. Próbáljuk meghatározni, kik ezek az alattvalók. Talán az ország polgárai kifejezés megfelelőbben hangzik. Gondolkodjunk el Isten országának polgárairól.

Nyissuk fel együtt az 50. zsoltárt, hogy megvizsgáljuk, hogyan gondolkodik az ember Isten országáról. Sokan vágynak Isten országába, az ő Paradicsomába, de anélkül, hogy ismernék Isten útját, azt, hogy milyen Isten, és milyenek ennek az országnak a polgárai. Ez a kiindulópont.

A 16. verstől Isten így szól a gonoszhoz: *„Mit beszélsz az én rendeléseimről, és mit veszed szádra az én szövetségemet? Holott te gyűlölöd az erkölcsjobbítást, és hátad mögé veted az én beszédeimet. Ha tolvajt látsz, barátkozol vele, és a paráznákkal van a te részed. Szádat gonoszra nyitod, és nyelved csalárdságot sző. Ülsz és atyádfia ellen beszélsz, anyád fiát gyalázod. Ezeket cselekszed, és én hallgassak? Azt gondolod, hogy olyan vagyok, mint te? Megfeddelek és szemed elé állítom. Értsétek meg ezt, ti Istent felejtők, hogy szét ne tépjelek, és ne legyen, a ki megszabadítson!”* Ámen.

Gyakran elképzeljük, hogy Isten olyan, mint mi. Isten országa, a Paradicsom felé tartunk, ahol ő szabad bejárást ad nekünk. Nem foglalkoztat bennünket, hogyan lehet bejutni, de az sem érdekel, milyen ott, hogyan élnek Isten országában.

Hogyan él ez a király? Emberként gyakran úgy képzeljük, hogy a király a palotájában él, ahová senki sem léphet be, és ahol azok a szabályok érvényesek, amelyek szerint ő él. Van egy vallás, amely azt tanítja, hogy a mennyben csak korlátozott számú ember lesz Isten mellett és fog uralkodni a világ felett, míg a többi ember a földön marad, és más törvényeket és rendeléseket fog követni.

Felmerül a kérdés: kik ennek a mennyei országnak a polgárai? Kikkel népesítette be Isten ezt a helyet a múltban, és kikkel népesíti be most? Ugyanazok a lények, vagy mások? Elgondolkodtatok-e valaha azon, kik a menny lakói? A Biblia szerint ott vannak a *mennyei seregek*, amelyek valójában Isten angyalai. Ezek az angyalok szent és engedelmes lények népe, és ami figyelemre méltó: azokat a törvényeket, amelyeket a Király alattvalóinak szab, ő maga is megtartja, és ez nagyon fontos szempont.

Térjünk vissza Mózes ötödik könyvéhez, hogy elolvassuk és végiggondoljuk, hogyan kellene élnünk, ha úgy gondoljuk, oda fogunk menni. Mózes ötödik könyvének 30. részében, a 15. és 16. versben ez áll: *„Lásd, elődbe adtam ma néked az életet és a jót, a halált és a gonoszt. Mert azt parancsolom ma néked, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, járj az ő útaiban, és tartsd meg az ő parancsolatait, rendeléseit és végzéseit, hogy élj és megsokasodjál, és megáldjon téged az Úr, a te Istened a földön, a melyre bemégy, hogy bírjad azt.”*

Ez összevetés az Ószövetség és az Újszövetség között, az eljövendő dolgok előképe. Olyan földről van szó, amelyet az emberek birtokba vesznek: egykor ez volt a földi Kánaán, a mi összefüggésünkben pedig a mennyei Kánaánról beszélünk. Vannak azonban feltételek: Isten útjain kell járnunk, meg kell tartanunk parancsolatait, törvényeit és rendeléseit.

Ezek azok az utak, amelyeken maga Isten jár; nincsenek külön törvények számára és számunkra. Azok a törvények, amelyek szerint Isten él, ugyanazok, amelyeket nekünk, az ő népének is követnünk kell. *„Eléd adom az életet és a jót, a halált és a gonoszt. Ragaszkodj ezekhez. Azt parancsolom néked, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, járj az ő útaiban, tartsd meg parancsolatait, rendeléseit és végzéseit.”* Ez az az út, amelyen az Úr Isten megáld minket azon a földön, amelyet birtokba veszünk. Így készülünk fel itt arra, hogy belépjünk egy olyan földre, ahol Isten akarata teljesedik.

Ha egy térképre nézünk, akár a Google Térképre, akár egy GPS-re, látjuk egy ország ösvényeit és útjait. Miért látjuk őket? Mert ismernünk és használnunk kell őket. Ha Kolozsvárra akarsz eljutni, a kijelölt utakat kell követned, nem hegyeken és folyókon át vágsz neki, hanem azokon az utakon mész, amelyeket korábban megépítettek. Például az Olt völgyén át vezető utat, amely Dél-Romániából a Kárpátokon át Nagyszebenbe vezet, a rómaiak építették körülbelül kétezer évvel ezelőtt. Ma ugyanazokon az utakon utazunk, amelyeken őseink is jártak, akár szekérrel, akár lóháton.

Isten úgy jelölte ki útjait, ahogyan a fizikai világban az utakat kijelölték. Nem rögtönzésből születnek, hanem már ki vannak jelölve számunkra. Mit parancsol nekünk? Hogy *„az ő útaiban járjunk”* (5Mózes 5:33). Ezek az utak örökkévalók. Olvassuk el Mózes ötödik könyvének 26. részét a 16. verstől a 19. versig: *„E mai napon az Úr, a te Istened parancsolja néked, hogy cselekedjed e rendeléseket és végzéseket; tartsd meg azért és cselekedjed azokat teljes szívedből és teljes lelkedből. Az Úrnak fogadtad ma, hogy Istened lesz néked, **és hogy az ő útain jársz**, és megtartod az ő rendeléseit, parancsolatait és végzéseit, és hallgatsz az ő szavára. Az Úr pedig megfogadta ma néked, hogy tulajdon népe leszesz néki, a mint megmondotta néked, ha megtartod minden parancsolatát.”* Ámen.

A Királynak népe van, nem igaz? Milyen feltételeket szab ennek a népnek? Mire következtethetünk ebből? Mik a feltételei annak, hogy az ő népéhez tartozzunk? Isten megparancsolja, hogy bizonyos dolgokat tegyél, és neked meg kell vallanod: *„Az Úrnak fogadtad ma, hogy Istened lesz néked, **és hogy az ő útain jársz**.”* Nekünk is ma kell megtennünk ezt a vallomást, vagy majd akkor, amikor a mennybe érünk? Figyelitek, hogyan fogalmaz? Mire buzdít bennünket Isten? Mikor hív? Ma, vagy miután elhagytuk a földet? A válasz: ma.

Ahhoz, hogy az ő népéhez tartozz, ma kell megvallanod, hogy az ő útain jársz, megtartod rendeléseit, parancsolatait és végzéseit, és hallgatsz az ő szavára.

Térjünk vissza útjainak természetéhez. Minden útja igazság. Mit olvastunk? *„Minden ő útja igazság.”* Nyissuk fel a 18. zsoltárt is. Olvasunk, és lépésről lépésre közelítünk Isten országához, hogy megértsük, mire vagyunk elhívva, és milyen döntéseket kell meghoznunk. Nem csupán azért, hogy megmeneküljünk az eljövendő haragtól az ő irgalma és áldozata által.

Isten igéje azt mondja, hogy tudnunk kell, milyenek az ő útjai. A 18. zsoltárból a 31. verstől olvasunk: *Az Istennek útja tökéletes, az Úrnak beszéde tiszta.* Ámen. Újra elgondolkodunk Isten országáról. Az ő országa tökéletes, mert országában minden tökéletes. Útjai tökéletesek. Ilyen Isten országa.

Elhívattunk, hogy Isten országának részesei legyünk. Olvasni fogjuk és látni fogjuk, hogy egy olyan országba költöztettünk át, ahol az utak tökéletesek. Ha végiggondoljuk, hogyan utazunk a földön, vegyük példaként egy kolozsvári utat. Anyagi értelemben tökéletes út az volna, amely teljesen egyenes, egyetlen kitérő nélkül, még száz méternyi sem, és amelyen a lehető legrövidebb idő alatt megtehetjük a távolságot. Bukarestből Kolozsvárra az ideális út a legegyenesebb volna. Az emberek azonban nem mindig építenek ilyen tökéletes utakat a természeti akadályok,

például a hegyek miatt, vagy mert nagyvárosokat kell kikerülni, és így az utak eltérnek az egyenes iránytól.

Amikor *Isten útjáról* beszélünk, egyenes útra gondolunk, ahogyan az Írás leírja. A 19. zsoltár 8. versében ez áll: *„Az Úr törvénye tökéletes”*. Ez arra utal, hogy Isten országában a törvények tökéletesek és igazak. A törvények nélküli birodalmakban anarchia uralkodik, és ezeket nem lehet igazi birodalomnak tekinteni. A birodalmat az jellemzi, hogy különböző népek és országok felett uralkodik, jól meghatározott rendben.

Isten törvényei, amelyek Isten országát kormányozzák, igazak és tökéletesek. Ez az ország már a világ teremtése előtt létezett, és a világ azon törvények szerint működik, amelyeket Isten az emberek számára rendelt, és amelyeket még a világ létezése előtt megszabott. A 25. zsoltárban, a 4. verstől kezdve, Dávid zsoltárát olvassuk, aki király volt Izráel tizenkét törzse felett, amelyek Jákóbtól származtak.

Ez arra indít bennünket, hogy elgondolkodjunk azokon a követelményeken, amelyeknek az ország polgárainak meg kell felelniük, és mérlegeljük, nekünk is igazodnunk kell-e hozzájuk. A 4. vers így buzdít: *„Útaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem!”* Mózes ötödik könyvében arra emlékeztet bennünket az Írás, hogy fontos az Úr útjain járni, ahogyan meg van írva: *„Az Úrnak fogadtad ma, … hogy az ő útain jársz.”* Dávid is így imádkozik: *„Útaidat, Uram, ismertesd meg velem.”* Amikor GPS-t használunk, a cél világos: hogy elvezessen egy úti célhoz. Néha a GPS lassan indul el, és türelemre van szükségünk. Türelem nélkül elsiethetjük a dolgot, rossz irányt választhatunk, és eltévedhetünk.

Ismertesd meg velem útaidat. Ösvényeidre taníts meg engem. Taníts meg, merre jársz te.

Ezeket nevezzük Isten útjainak vagy Isten útjának, mert ezeken jár Isten. A 9. versnél – és hogy teljes legyen az összefüggés, a 8. verset is elolvassuk – ez áll: *„Jó és igaz az Úr, ezért megmutatja a bűnösöknek az útat.”* Ahogyan a GPS-t úgy tervezik, hogy pontos és megbízható legyen, Isten jó és igaz, és mindig a helyes utat mutatja meg nekünk.

Isten az egyenes úton vezet bennünket, de van egy feltétel: az alázat. *„Igazságban vezeti az alázatosokat”*. Készen kell lennünk várni, és nem szabad sietnünk az ő vezetése nélkül. *„és megtanítja az alázatosokat az ő útára.”* Sok út tűnhet jónak, de ahogyan Isten igéje figyelmeztet: *„Van oly út, mely helyesnek látszik az ember előtt, de vége a halálnak útja.”* Ezért elengedhetetlen, hogy keressük és kövessük azt az utat, amelyet Isten mutat nekünk. Ezt jól jegyezzük meg: az az út, amelyen járnunk kell, döntő ahhoz, hogy eljussunk az életre. Egyetlen út van, ahogyan az Úr Jézus mondta: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.”* Nincs más út.

Tanítása szerint *„megtanítja az alázatosokat az ő útára.”* Ahogyan a 25. zsoltár 12. versében meg van írva: *„Kicsoda az az ember, a ki féli az Urat? Megtanítja őt, hogy melyik útat válaszsza.”* Ezért alázatosnak és istenfélőnek kell lennünk, hogy megmutassa nekünk az utat; ez nem akárkinek szól.

„Az Istennek útja tökéletes.” Gyakran beszélünk a tökéletességről, és azért kell tökéletesnek lennünk, mert az ő útjai is tökéletesek. Egyetlen tökéletlen ember sem járhat az ő útjain, mert azok tökéletesek. Ezért az ő országa, az ő hazája is tökéletes. Tökéletességre hív bennünket, mert ilyen az ő országa. Nincs tökéletlen ország azok számára, akiknek nem sikerül; nincs másodlagos vagy ideiglenes haza. Csak egy van, az eredeti és tökéletes.

A Zsoltárok könyvének 27. részében, a 11. versben Dávid imádkozik, és mi is elmondhatjuk ezt az imát: *„Taníts meg Uram a te útadra, és vezérelj egyenes ösvényen”*.

Ha a Kolosséi levél 1. részének 13–15. verséhez fordulunk, ezt olvassuk: *„A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az ő szerelmes Fiának országába, a kiben van a mi váltságunk az ő vére által, a bűneinknek bocsánata, a ki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született.”*

Amikor a *„teremtmény”* szót halljuk, gondolhatunk az egész *„teremtett világra”* vagy a *„mindenségre”*. *„Elsőszülött mindazok között, akik őt követik, és akik az ő testvérei lesznek.”* A vers megmutatja, hogy ő az első azok között, akik Isten családjához fognak tartozni. Számunkra az a fontos, hogy megszabadított minket a sötétség hatalmából, vagyis a Sátán befolyása alól, és általvitt, vagyis megváltoztatta lelki lakhelyünket, a Fiú országába.

A Fiú országa azonos Isten országával; nem két külön ország van, hanem egyetlenegy. A Fiú vére által megváltást kaptunk, ami azt jelenti, hogy árat fizetett a szabadításunkért. Ahogyan ha eladtál egy autót, és vissza akarod szerezni, fizetned kell, hogy visszavásárold, ugyanígy az Isten által teremtett emberiséget, amely a Sátán kezébe került, Isten megváltotta: árat fizetett azért, hogy visszavigyen bennünket az ő országába.

A 2Korinthus 5:17 megmutatja, hogy aki Krisztusban van, új teremtés lesz. Az ilyen ember átkerült a sötétség országából a világosság országába, vagyis Isten országába. Ezért annak, aki új teremtés, minden újjá lett, ahogyan a 18. versben olvassuk: *„Mindez pedig az Istentől van, a ki megbékéltetett minket önmagával a Jézus Krisztus által”*.

Ezután az Efézusi levél 2. részének 1–3. verse leírja az emberiség korábbi állapotát: *„Titeket is megelevenített, a kik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt, melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, a ki most munkálkodik az engedetlenség fiaiban.”* Ezek a versek kiemelik azt a mélyreható átalakulást, amely akkor megy végbe, amikor valakit megváltanak, és visszahelyeznek Isten országába.

Közöttük forgolódtunk egykor mi is mindnyájan, a mi testünk kívánságai szerint, cselekedvén a test és az elme kívánságait, és természet szerint a harag fiai voltunk, mint a többiek is. Isten azonban, a ki gazdag az irgalmasságban, az ő nagy szerelméért, a melylyel minket szeretett, minket, a kik meg voltunk halva a mi vétkeink miatt, megelevenített együtt a Krisztussal. Együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, a Krisztus Jézusban. Ámen.

„Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.” Azt mondja tehát nekünk, hogy általvitt, vagy feltámasztott, és együtt ültetett a mennyekben, ahol Isten akarata teljesedik.

De kinek mutatja meg az utat? Kit tanít meg az ő útjára? Kit vezet igazságban? Az alázatost és azt, aki féli őt. Ezért bár holtak voltak vétkeikben, új teremtésként életre hív minket, és átvisz a sötétség országából a világosság országába. Hogy az ő tökéletes útjain járjunk, tökéletes törvényei szerint.

Nyissuk fel a Bibliát, és nézzük meg, hogyan élnek az ország polgárai, azok, akik már az emberiség előtt is éltek, és mire vagyunk elhívva mi is. Menjünk a 2Péter levélhez, hogy világos legyen számunkra a polgárok, az új teremtmények életmódja, azoké, akiket általvittek a sötétség országából a világosság országába.

A 2. részből a 9. verstől olvasok, kicsit szemezgetve, hogy csak azt a gondolatot ragadjuk meg, amely minket érdekel. *„Tudja az Úr a kegyeseket a kísértetből kiszabadítani, a gonoszokat pedig megtartani az ítélet napjára, hogy bűnhődjenek; mindenekfelett pedig azokat, a kik a tisztátalanság kívánságában a test után járnak, és a felsőséget megvetik. Vakmerők, magukelégedettek, nem rettegnek a méltóságokat káromolni. Holott az angyalok, a kik erőre és hatalomra nézve nagyobbak, nem mondanak ellenök az Úr előtt gyalázó ítéletet."* Ámen.

Az angyalok, akik a mennyben, Istennel együtt vannak, és erőre és hatalomra nézve nagyobbak nálunk, embereknél, nem mondanak az Úr előtt gyalázó ítéletet e föld vezetői ellen. Az angyalok, akik Isten országának törvényei alatt állnak, nem cselekszenek találomra, hanem szigorúan megtartják ezeket a törvényeket. Mi, emberek, gyakran megengedjük magunknak, hogy gúnyoljuk a hatóságokat, de mit is jelent valójában méltóságot káromolni? Rosszat mondani róla, tréfát űzni belőle? Az idők során számtalan vicc született a rendőrségről, a hadseregről és más hatóságokról.

Isten országának angyalai, akik az ő útján járnak, nem mondanak gyalázó ítéletet. Júdás levele említ egy angyalt, aki megtartja Isten törvényét. Itt nem a bukott angyalokról van szó, hanem azokról, akik Isten akaratában maradnak. Júdás levelének 8. versében ez áll: *„Hasonlóképen ezek is álomlátásokba merülvén, a testet megfertőztetik, a felsőséget megvetik, a méltóságokat pedig káromolják. Mihály arkangyal pedig, mikor az ördöggel versengve vitatkozék a Mózes testéről, nem merészelt káromló ítéletet mondani, hanem azt mondá: Dorgáljon meg téged az Úr!"* Mihály arkangyal pontos szerepét és helyét Isten országában nem ismerjük részletesen, de tudjuk, hogy magas tisztség ez. A Mózes testéről folytatott vitában az ördöggel Mihály nem mondott ítéletet vagy gyalázó szavakat, hanem egyszerűen ennyit mondott: *„Dorgáljon meg téged az Úr!"*

Isten országának polgárai olyan módon élnek, amely tükrözi az ország törvényei iránti tiszteletet. Szemben az emberekkel, akik gyakran nem rettegnek káromolni és megvetni, az angyalok, bár erőre és hatalomra nézve nagyobbak, nem merészelnek így tenni. Ennek oka az istenfélelmük, amely arra tanítja őket, hogy az igazat kövessék, és megtartsák az ő törvényét. Az ország törvénye a Király kezében van.

Salamon király bibliai példájában, aki egyszerre volt király és bíró, láthatjuk, hogyan kezelt bölcsen egy nehéz helyzetet. Két asszony kérte, hogy döntsön egy élő gyermek ügyében, és Salamon igazságot tett. Ez jól szemlélteti, hogyan kell a hatalmat és a törvényt tisztelni és

igazsággal alkalmazni. Dávid idejében, ha emlékeztek, ott volt a fia, Absolon, aki – amikor az emberek a királyhoz mentek ítéletért – a városkapuban állt, és magához csábította őket, mintha ő szolgáltatna nekik igazságot. Ezt mondta: *„Vajha engem tennének bíróvá..., én igazságot szolgáltatnék!”* Célja az volt, hogy a maga oldalára állítsa őket, és sikerült is megnyernie a nép támogatását és letaszítania a trónról a királyt, pedig a király volt az, akinek ítélkeznie kellett.

Júdás levelében azt látjuk, hogy Isten országában másképp állnak a dolgok; nekünk nem adatott meg a jog ehhez az ítélethez. Ha nem adatott meg a jog, hogyan kell eljárnunk? Nyissuk fel Jakab levelét, és kérjük Isten segítségét, hogy úgy alkalmazzuk az igét, ahogyan az ő országában élők teszik. Azért vitt át minket oda, hogy Isten akaratát cselekedjük, sem jobbra, sem balra el nem térve. A 4. rész 11. verse így szól: *„Ne szóljátok meg egymást, atyámfiai! A ki megszólja atyjafiát és a ki kárhoztatja atyjafiát, a törvényt szólja meg és a törvényt kárhoztatja; ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem megtartója vagy a törvénynek, hanem bírája.”*

Egy a törvényhozó, a ki megtarthat és elveszthet: te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a másikat? Ámen. Ki vagy te, ember? Te vagy a Király? Te vagy a Bíró? Te adtad a törvényt, hogy aszerint ítéld meg az embereket? Itt azt látjuk, hogy egy a törvényhozó és a bíró. Az emberi országokban egyesek hozzák a törvényeket, mások pedig ítélkeznek azok alapján. Isten országában azonban egyetlen Király van, a Törvényadó.

Szeretném befejezni, hogy világos legyen, mire vagyunk elhívva. Miért kell először is ezeket a dolgokat tennünk? Isten törvénye tökéletes. Ha betöltjük, mi is tökéletessé leszünk. Ha belenyúlunk Isten törvényébe, és beleavatkozunk az ő munkájába, már nem cselekszünk tökéletes módon.

Olvassunk néhány dolgot az Úr Jézusról, és nézzük meg, mire vagyunk elhívva, és Isten segítsen, hogy elmélkedjünk ezekről. Az Apostolok cselekedeteinek 8. részéhez fordulunk, ahol a 32. és 33. vers egy bibliai személy tapasztalatát írja le: *„Mint juh vitetett vágóhídra, és mint a bárány az őt nyíró előtt néma, úgy nem nyitja meg száját. Az ő megaláztatásában az ő ítélete elvétetett”*. Ámen.

Ezek a versek az Úr Jézusra, Isten Fiára vonatkoznak, aki, bár Isten országában volt, nem hagyta el ezt az országot úgy, ahogyan mi tettük. Nem ismerte a bűnt, és nem volt halott a bűnökben, hanem öröktől fogva élt, Isten országában volt, és mégis elvétetett az ő ítélete.

Fontos megjegyeznünk, hogy az Úr Jézus beszélt erről az elvett ítéletről, amikor ezt mondta: *„nem azért szállottam le a mennyből, hogy a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem.”* Ez a tanítás nekünk is szól. Erről az ítéletről és az alázatról többet is meg fogunk vizsgálni a 6. részben, szem előtt tartva, hogy az Írás, amelyet olvasunk, olyan, mint egy kétélű kard. Vannak, akik e versek olvastán úgy döntenek, hogy egyáltalán nem ítélnek meg semmit, még a bűnt sem, és irány nélkül élnek, mert úgy vélik, hogy elvétetett az ítéletük, és nincs joguk ítélni, figyelmen kívül hagyva így az Úr Jézus más tanításait. Óvatosnak kell lennünk, és el kell kerülnünk az ilyen végleteket.

A 37. versben ezt olvassuk: *„Ne ítéljetek, és nem ítéltettek; ne kárhoztassatok, és nem kárhoztattok; bocsássatok meg, néktek is megbocsáttatik.”* Amikor az Úr Jézust arra kérték, hogy döntsön két testvér örökösödési vitájában, így felelt: *„Ember, kicsoda tett engem bíróvá vagy osztóvá ti felettetek?”* Más céllal jött a földre. Hasonlóképpen nekünk is komolyan el kell gondolkodnunk azon, hogyan élünk Isten országában, mert ott kell lennünk, nem máshol. Nem elég néhány szót kimondanunk ahhoz, hogy egy olyan paradicsomba kerüljünk, ahol fényűzésben vagy kényelemben élünk, vagy bármiben, amiről azt képzeljük, hogy Istennél vár ránk.

Isten akarata tökéletes, törvénye tökéletes, ő maga tökéletes, és cselekedetei tökéletesek. És milyeneknek kell lenniük a mi cselekedeteinknek? Az Írás azt tanítja, hogy *„tökéletes beszéd, tökéletes hit, tökéletes cselekedet, tökéletes szeretet”* jellemezzen bennünket. Az Úr segítsen meg titeket is, engem is. Ámen.

Sursa: *Isten országa, törvényei és polgárai* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/isten-orszaga-torvenyei-es-polgarai